

klaas õlet maitset ka kodu õige hea. Et selle juures naesega ühest ja teisest, mis lapse külge puutus, pidi räägitud saama, see ei võinud teisiti olla, aga lahju ei teinud see kuidagi, sest naene ei olnud enam nii nukker ja sõnata nagu enne, waid oli lahle ja andis häid sõnu.

See ei olnud nüüd muidugi õhtust homikuni tulnud, waid õige pikkamest ja tähele panemata; aga kui noorem Reinhold Grobe oma neljat sünnimise-pääwa pidas — seda pääwa, kus teda kolme aasta eest läwe pealt leitud oli, ja laps ja tema kaswu-wanemad selle nahtse hobuse ümber seiswad, mida wanem Reinhold Grobe ise poisitesele teinud oli, siis oli raske selles mehes, kes waewaga oma liigutust peitis, inimeste wihkajat sadulseppa, ja selles heameelises naeses, kes põllega pisaraid filmist pühkis, endist osawõtmata, sõnainnuist naest ära tunda. Ja nüüd koguni, kui mees oma Bühapääwa-kuube ja naene oma uhkuse-riideid selga pannud oliwad, oma pidulast wälja jalutama wiima! Oliwad need siis needsamad inimesed?

Need pidiwad nemad küll olema; sest just, kui nemad wälja astuda tahtsiwad, loputati ulje wasta ja üks kohtu-teener astus sisse, sadulsepp Grobe't wõõrmündri-asjus ruttu kohtusse kutsuma; meister pidada kohe tulema ja poisifest kaasa wõtma. Siis

oli kästjalg ära läinud ja weiket perekonda tarretanud kokkumises maha jätnud.

„Mis seal piaks tulnud olema?“ lausus wiimaks sadulsepp. „Reinholdi' pian mina kaasa wõtma? On ehl wahest kaswatamise asjus? Wahest ei ole lõik loidas? Kohtu-inimestel on ilka nii palju kirjutada ja uurida!“

„Oh Jumal, Reinhold!“ hüüdis naene, „mina kardan, et midagi pahemat on!“

„Mis pahemat? Mis seal siis olla võib?“

„Mina tahan ütelda, Reinhold! Mina nägin und. Mina seisin ainal ja waatasin wälja, seal tuleb üks tõld sõites ja üks kõrgest seisusest naesterahwas astub wälja, tuleb meie majasse ja ütleb: Mina olen selle poisitese ema . . .“

Seal pidi mees naerma.

„See oli ehl wiimaks koguni üks Prinzess! Pia aga oma unenägu oma enesele, seesugusi asju ei juhtu meie päiwil enam, ja see, kes meie poisitese läwe peale pani, see ei tule enam tagasi, selle peale wõid julge olla!“

Tema oli aga ometigi tulnud. Kohtus sai kuulutatud: Poisitese ema oli tulnud, oli omad tunnistused ette pannud ja last tagasi pärinud. Kas meister Grobe sellega rahul olla?

„Ei ilalgi mitte!“ karjus sadulsepp, lõiki hirmu kohtu eest unustates. „Ei ilalgi mitte,